

Parijs, 10 keer en nog niet klaar...

Parijs: het is een stad van lichtjes, met een enorme aantrekkingskracht. Waarom zou ik er anders nu 10 keer geweest zijn?

Ooit had ik een natuurkundeleraar die ons meenam op schoolreis naar Parijs en wist te vertellen dat de stad na de reis onder je huid zou zitten en er nooit meer onderuit zou komen. De beste man kreeg gelijk...

Ik ben als een kind zo blij als ik aankom op Gare du Nord en 's middags bij de Sacre Coeur ben om te zien hoe zij daar straalt in het felle zonlicht met een strakblauwe lucht er achter. Intens genieten kun je dan ook van een kopje koffie op de Place du Tertre.

Ik word helemaal happy van de Pont Alexandre III als die baadt in het zonlicht en ik de hele brug in alle standen en van alle kanten kan fotograferen.

Een schitterende stad, niet alleen in de stralende zon. Sneeuw op de Eiffeltoren is ook iets wat niet iedereen meemaakt. Wat weer een bijzonder streepje aan het geheel toevoegt.

Kilometers heb ik er gemaakt; niet alleen wandelen maar ook met de metro. Soms moet je even inkomen in het systeem maar dan is het zo gepiept. De straten bovengronds kennen menig voetspoor, niet alleen van mij.

In kort tijdsbestek vlieg je door de stad, omdat je het zo graag weer wilt zien. Vastleggen. Omdat je je er thuis voelt. Je het gevoel hebt dat je het beter kent dan je eigen woonplaats.

Om je schitterende gebouwen; groots, majestueus maar ook zo heerlijk pompeus.

Struïnen op de Champs Elysees, af en toe een museum in. Kunstwerken van grote meesters. Waarom hier wel en thuis niet?

Onderuit in één van de vele tuinen die Parijs rijk is. Met een flesje water en een Petit baguette brie. Mooier kan het leven bijna niet zijn op zo'n moment.

Parijs is de stad van de liefde. Het is een wereldstad, die om allerlei redenen onder mijn huid zit en daar zal het altijd blijven. Parijs is geen stad van de liefde. Het moet zijn Parijs, ik ben verliefd op je. Ik zou zo weer in de trein stappen om bij je te zijn...

